

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: D. P.**, zastoupen Janem Schödlbauerem, advokátem, se sídlem Staroměstské nám. 150, Mladá Boleslav, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2005, č. j. 47 Az 1140/2003 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 20. 11. 2003, č. j. OAM - 5170/VL - 07 - P06 - 2002, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu je obava žalobce z pokračujícího vydírání ze strany policistů, kterému byl vystaven i v minulosti, kdy nechal ve svém domě přenocovat osobu čečenské národnosti.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku o neudělení azylu a o nevztažení překážky vycestování podle zákona o azylu. Žalobce obecně namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním

řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), neboť podle jeho mínění žalovaný před vydáním rozhodnutí nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, opatřené důkazy nebyly úplné, rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, odůvodnění není přesvědčivé. Konkrétně pak namítl, že shromážděné informace o zemi původu se nevztahují na dobu, k níž se vztahovaly jeho obavy, to je k roku 2002, navíc je považuje za obecné, což jeho obavy z pronásledování nevyvrací ani nepotvrzuje. Vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, že se v zemi původu neobrátil na státní orgány se žádostí o pomoc a zdůraznil, že zmíněný názor zřejmě zcela nevystihuje kavkazskou mentalitu ani fakt, že byl pronásledován policisty. Podle jeho názoru se měl žalovaný zabývat také situací Čečenců a jejich přátel v zemi původu žalobce, což učiněno nebylo. Dále žalobce obecně namítl porušení ustanovení § 12 a § 91 zákona o azylu, neboť podle jeho názoru podmínky pro udělení azylu splňuje a rovněž je na jeho straně dána překážka vycestování. Rovněž namítl, že v jeho případě bylo užití rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Costello - Roberts nesprávné a neadekvátní, a současně se dovolává rozhodnutí Ústavního soudu, publikovaného pod č. I. ÚS 752/02. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 7. 2005, č. j. 47 Az 1140/2003 - 46, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 8. 9. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl doručen ustanovenému zástupci žalobce pro řízení před krajským soudem dne 31. 8. 2005, kasační stížnost byla předána k poštovní přepravě 8. 9. 2005 a doručena krajskému soudu 15. 9. 2005. Následně bylo krajskému soudu dne 19. 9. 2005 doručeno podání ve věci žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. K výzvě krajského soudu ze dne 19. 9. 2005, č. j. 47 Az 1140/2003 - 58, pak bylo podání ve věci kasační stížnosti z 8. 9. 2005 doplněno a odstraněny vady podání v doplnění kasační stížnosti, doručeném krajskému soudu 14. 10. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel stejně jako v žalobě namítá, že se žalovaný správní orgán nezabýval situací Čečenců v Gruzínské republice, přičemž právě tato okolnost má rozhodující význam podle mínění stěžovatele v jeho žádosti o azyl. Soudu, stejně jako žalovanému, vytýká, že v předchozím řízení nebyla vzata v úvahu situace národností v zemi původu s tím, že kamarádi Čečenců jsou stejně pronásledováni jako samotní Čečenci. Považuje za chybný závěr soudu, že zmíněné jednání policistů vůči jeho osobě, jež bylo důvodem k opuštění rodné země, bylo jednáním soukromých osob, a nebyla vzata v úvahu kavkazská mentalita. Za chybný považuje závěr soudu o nevztažení překážky vycestování, neboť v případě návratu je ohrožen život a svoboda stěžovatele. Neudělení azylu je podle mínění stěžovatele nezákonné, neboť stát, v němž žádá o ochranu, má povinnosti vyplývající z Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. V doplnění kasační stížnosti ve vztahu k výše uvedenému pak stěžovatel namítá porušení ustanovení § 12

a § 91 zákona o azylu, neboť podle jeho názoru podmínky pro udělení azylu splňuje a rovněž je na jeho straně dána překážka vycestování.

Ze shora uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, a rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil toliko odkazem na ustanovení § 107 s. ř. s.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Praze. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel výslovně uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že Krajský soud v Praze při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Praze právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S námitkami stěžovatele se Krajský soud v Praze náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděné důvody, tedy obava z možného pokračujícího vydírání ze strany policistů, kterému byl vystaven i v minulosti, kdy nechal ve svém domě přenocovat osobu čečenské národnosti, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. Stěžovatelem uváděné jednání policistů bylo jednáním soukromých osob, svým charakterem kriminálním a nelegálním, které však nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu,

neboť uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování v smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Praze postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Praze napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu